

ВЕРЕСЕНЬ

1 вересня

Три дні тому в Апулії, у ресторані на березі моря, просто біля прибережної траси, за довгими сімейними столами поруч із нами якісь діти гралися з пеналами для олівців і викладали рядами різнокольорові фломастери. А сьогодні я знову в Лондоні, почувуюся як у перший день навчального семестру, і мені теж хотілося б принести на роботу нову коробку кольорових ручок — блискучих, акуратних і сповнених надій. Хоча яких саме надій — важко сказати.

Першого вересня народився мій батько. Якби він іще жив, сьогодні йому виповнилося би 102 роки. Та одинадцять років тому його прах запустили в небо на ракеті, яку мій брат Джейсон зробив із примірників «Evening Standard» — газети, де батько пропрацював понад сорок років. Він обожнював журналістську роботу, яка була йому імпровізованою трибуною й давала можливість публічно висловлюватись — на тему театру, політики чи будь-чого іншого, не важливо — головне, що його чули. Моє ставлення до роботи редактора *Vogue* дещо інакше. Це *Vogue* говорить, не я. Хоча я, звичайно, можу обирати, що саме буде сказано. Після тритижневої відпустки я почувуюсь далекою від журналу і сумніваюся, чи взагалі маю що сказати на будь-яку дотичну до нього тему. Знадобиться кілька днів, щоб знову влитися в роботу.

Цього ранку надворі мокро, і я всю ніч чула, як зі зламаной риниви за вікном спальні скрапує вода. Я вдягла смугасту сорочку «Zara», яку купила перед відпусткою. Новий одяг освіжає — така собі амуніція на новий день. Зазвичай я не ношу сорочок, але сорочка ніби виражає цілеспрямованість, і це мені знадобиться. Хай там що, почувашся дивно, вдягаючи

костюм замість речей, які я носила всі ці дні у відпустці. Перш ніж поїхати в офіс, я заходжу до пекарні «Gail's» на нашій вулиці й купую круасани та булочку з сухофруктами для Сема, мого сина, який має прибути з Нью-Йорка о пів на одинадцять ранку. Його не було дев'ять тижнів. Я страшенно скучила за ним. Сьогодні на вечерю запечу курча. Не зможу розслабитися, доки він не напише, що приземлився.

7 вересня

Я повернулася до роботи, маючи перед собою п'ять великих проєктів: ювілейний випуск до сторіччя журналу, велика вечірка на честь сотої річниці, «Vogue Festival-2016», зйомки документального фільму каналу BBC-2 про журнал, а також відкриття виставки у Національній портретній галереї. Коли я про все це думаю, мені хочеться повернутися у відпустку. Сьогодні вранці відбудеться презентація виставки «Vogue 100: Століття стилю» для преси. Ніколас Каллінен, молодий чоловік, який відносно недавно став керівником Національної портретної галереї, приїхав трохи засмучений через свіжу зачіпку на його модному, елегантному приталеному синьому костюмі. Річард Мейсер і Шарлотт Родрігез щойно почали знімати документальний фільм, і коли я з кимось розмовляю, Шарлотт тримає наді мною мікрофон на «журавлі», а це не дуже сприяє невимушеності. Я розумію, що доведеться звикнути до цього, коли вже я погодилася на цей фільм, але на початках присутність знімальної групи страшенно нервує.

Виставку спонсорує модний дизайнер Леон Макс, і він разом зі своєю блідою довгокосою дружиною, українкою Яною, вже прибув на презентацію — щойно після круїзу Італією. Леон каже, що після такого довгого плавання у нього паморочиться в голові, і це його непокоїть, адже в листопаді він бере участь у масштабних зйомках в Істон Нестон, своєму маєтку в Нортгемптонширі. Леон відхиляється, неначе цілитися

з рушниці, аби показати, як йому погано. Я раджу йому вправи для очей, яких мене колись навчили і які мають тренувати мозок, очі й вуха, щоб зменшити запаморочення, але бачу, що він мене не слухає. Леон виїхав із Росії, коли йому було сімнадцять років, і відтоді заробив цілий статок. Тепер його компанія не лише випускає модні колекції під брендом «Мах Studio», а й виробляє одяг для багатьох величезних магазинів у Штатах. Одного разу я спитала його, на чому він розбагатів. «Я вдало вклав гроші на ранніх етапах», — лаконічно відповів Леон. У нього широке слов'янське обличчя, і він не має звички всміхатися кожному й просто так.

Перед тим як увійти до зали, Ніколас відводить мене вбік і каже, що зустрічався з командою герцогині Кембриджської*. Вони думають погодитися на фотосесію для обкладинки ювілейного випуску. Це чудова новина, і цілком несподівана. Я зверталася до герцогині з цією пропозицією, але відповіді не було, тож я вже думала, що не склалося.

До питання про те, що має бути на обкладинці випуску до сторіччя, я час від часу повертаюся вже щонайменше рік. Що могло б увійти в собі ціле століття? Я не хотіла, щоб це була якась одна модель (і не Кейт Мосс, яку часто беруть у пам'ятні випуски), і схилилася до концептуального або типографічного рішення — ми вже таке робили раніше, наприклад, випуск до мілленіуму мав однотонну сріблясту обкладинку і продавався неймовірно добре. Але герцогиня Кембриджська, безперечно, стала б найліпшим варіантом. Звичайно, її фото вже багато хто друкував на обкладинці, але її ніколи не знімали спеціально для якогось журналу, а з історією королівського портрету, якою може похвалитися *Vogue*, вона продовжила б традицію. Я міркувала, яка «фішка» могла б її зацікавити,

* Кетрін Міддлтон, дружина Вільяма, герцога Кембриджського, сина Чарльза, принца Уельського і принцеси Діани, внука королеви Єлизавети II.

і пригадала, якраз коли писала, що вона — патронеса Національної портретної галереї.

Ніколас каже, що вони начебто хочуть попрацювати з молодим фотографом, для якого це стало б надзвичайним шансом. Слухаючи його, я думаю про те, як важко буде знайти саме ту людину. *Vogue* потрібен знімок, який стовідсотково вцілить у «яблучко», а молоді фотографи не такі досвідчені — чи зацікавлені, — аби створити обкладинку на мільйон, як перевірені часом Маріо Тестіно або Патрік Демаршельє. І все ж це дивовижна новина. Це був би справжній успіх для спеціального номера. Слова Ніколаса все крутяться в моїй голові, поки триває підготовка до прес-конференції.

Ми всім натовпом заходимо до зали Ондаатче* для перевірки звуку й сідаємо на сцені, скупчившись навколо маленького столика, який неприємно хитається. «Гарна “Ikea”», — зауважує Ніколас. Перевіряють мікрофони. Коли заходить публіка, я завважую несподівано багато облич із «Condé Nast»**, і хоча вони й не мусили приходити сюди цього ранку, аби дізнатися більше про виставку від *Vogue*, я рада, що вони тут, — вони заповнюють порожні місця. Я свідома того, що в наш час набагато менше людей приходять на такі події особисто, особливо коли основну інформацію можна отримати електронкою. Це ще один прикрий бік журналістики двадцять першого століття.

На підготовку виставки пішло чотири роки, тому важливо, щоб вона мала успіх. Це означає, що вона має привабити багато відвідувачів і здобути похвалу від критиків. Вона дорого коштувала, адже ми з Патріком Кінмонтом, художнім директором, та Робіном М'юром, куратором, прагнули зробити її пам'ятною. На мою думку, для цього потрібна дещо складніша

* Атріум у Національній портретній галереї.

** Американське журнальне видавництво, випускає 18 популярних журналів, серед яких і *Vogue*.

структура, ніж просто картинки на стінах, і я в захваті від композиції, яку створив Патрік — вона проводить відвідувача крізь десятиліття. Ми з Ніколасом по черзі беремо слово й обоє дякуємо Леону за його щедрість.

Леон каже, що радий фінансувати цю виставку, адже він обоє обожнює портрети й колекціонує їх. Тоді Робін — він крім іншого є неформальним істориком фотографії журналу — виступає з промовою про зміст виставки й описує те полювання на скарби, яке довелося влаштувати, аби її сформувати. Він додає, що навіть після тридцяти років у архівах *Vogue* він усе ще знаходить щось нове й цікаве щоразу, коли в них поринає.

Нам ставлять звичні питання про недостатність расового різноманіття у виставці, хоча це наразі лише їхні припущення: поки що жодна людина з публіки не знає, чи це так. Навіть якщо це так. Утім, оскільки виставка має ілюструвати сто років існування журналу, а протягом більш ніж вісімдесяти з них у мистецтві, моді й так званому світському житті Британії з'являлося відносно небагато чорношкірих чи азійців, представити всі раси рівноцінно буде важко. Я усвідомлюю, що висловилися недостатньо чітко, а Робін каже, дуже доречно, що в шістдесятих ми стали першим журналом, який узяв на обкладинку чорну модель — Доньєль Луну. Треба буде ознайомитися зі статистикою расової репрезентації в Об'єднаному Королівстві, аби краще розуміти, про що говорю.

Після відкриття ми йдемо через дорогу до конференц-зали на Орандж-стрит за гарячою кавою й останніми новинами виставки. Там виставлено макет каталога, і ми погоджуємося, що обкладинка просто розкішна. Вогненно-руда Лінда Євангеліста у довгому плащі від Версаче, фото Патріка Демаршельє вісімдесятих років. Ми всі трохи розслаблені й щасливі, що відкриття минуло — і то, здається, добре, — і якусь частину зустрічі я проводжу в айфоні, який тримаю під столом, намагаючись знайти адресу знайомого кравця, що може полагодити костюм Ніколаса.

8 вересня

Учора ми спільно з Амандою Вейклі давали вечерю на честь її двадцять п'ятої річниці в бізнесі. Я сиділа поруч із її партнером, Г'ю Моррісоном, — такий собі миловидний, організований чоловік а-ля Себастьян Коу. По другий бік від мене сидить балакучий Чарльз Данстоун, засновник мережі магазинів «Carphone Warehouse», батько двох дітей — і ще одне «на підході». Перед літньою відпусткою він скинув чотирнадцять фунтів* завдяки дієті «5.2». Сказав, що для чоловіків ця дієта, мабуть, ефективніша за інші, бо вони мислять «бінарно»: їм легше не їсти взагалі один день — їсти що завгодно наступного дня, ніж відмовлятися від певних продуктів і будувати складну систему харчування. Можливо, це й правда — хоча за своє життя я знала багатьох чоловіків, які збули чимало фунтів на всляких дієтах. Часто, втім, я думаю, що чоловіки після п'ятдесяти виглядають краще до схуднення, адже через втрату ваги вони здаються маленькими й тривожними, а шкіра на обличчі обвисає печальними складками.

Вечеря відбувалася в приватному барі «Harry's» у Мейфері, і зала з трьома великими столами виглядала дуже святково. Але тривало це кілька годин. Аманда організовувала все сама, і мені показали меню лише минулого тижня. Я побачила, що там було чотири зміни страв, і запитала, чи не можна викреслити ризото, яке Аманда запланувала. Її помічники погодилися, але після фуршету антипасто все одно принесли ризото. На мою думку, нікому не треба чотири зміни страв. Чарльз погодився, що це було зайве, але потім ми вирішили не перейматися цим. Мій новий девіз — «Не парся через рис». Я стараюсь.

* Приблизно 6,3 кг.

9 вересня

Перед роботою зустрічаюся зі Стеллою Маккартні в ресторані «Clarke's» у Ноттін-Гіллі. Ми вже кілька місяців збиралися перетнутися, але час летить, і ми не теревенили вже, мабуть, понад рік. Це одна з речей, на які мені треба виділяти більше часу, — просто бачитися з дизайнерами, слухати про їхні плани й ділитися з ними нашими. Стелла у світло-коричневому пальті й джинсах виглядає чудово. Мене просто вражає, як багато вона працює, надто з огляду на те, що в неї четверо дітей. Вона не з «мам на відстані», які доручають турботу про дітей спеціальному персоналу, а проте пильно контролює кожен аспект роботи свого бренду. Стелла розповідає, як важко стало віддати дитину до престижної приватної школи, адже тепер доводиться конкурувати з численними китайськими сім'ями, що хочуть дати своїм дітям британську освіту і влаштовують їм немилосердну дресуру. Думає, що доведеться найняти репетитора. Сама вона, пригадую собі, ходила до найближчої державної школи в селі. Освіта так змінилася. Коли я вже збиралася йти, вона спитала, чи не було б нам цікаво написати про бюстгальтер для жінок після мастектомії, який вона зробила після розмови з Анджеліною Джолі про те, як важко знайти щось привабливе в тій категорії.

10 вересня

Удома немає гарячої води, і мені не вдалося домовитися, щоб котел полагодили до завтра. Через це я дратуюся і ще менше схильна терпіти камеру, яка повсюди мене переслідує, адже Річард і Шарлотт ведуть зйомки повним ходом. У нас геть закінчився дорогий знежирений корм для нашої кицьки Коко, тож я мушу летіти до зоомагазину забирати замовлення. Нам постійно кажуть, що в бідолашної Коко ожиріння, попри дієту. Зоомагазин розташовано поруч із районною школою, і поки

я паркую машину, батьки ввозять дітей на навчання. На мені синя мереживна спідниця, синій топ від Крістофера Кейна й білі шкіряні туфлі на високих підборах від Маноло Бланіка. Майже всі дорослі на тротуарі біля школи вдягнені в джинси, куртки й кросівки, тож я, біжучи бруківкою до магазину, виглядаю так, наче потрапила сюди з іншої планети. Я знаю, що джинси й кросівки не означають легше, не таке напружене життя, але тієї миті мені здається саме так.

О сьомій ранку Сем поїхав із друзями у мандрівку до Італії на останній тиждень перед початком занять в університеті. Ми майже не встигли провести час разом, удома, а тепер він знову поїхав. Коли він повернеться, я буду в Нью-Йорку, дивитимуся нові колекції. Але тепер Сем досить дорослий, щоб попікнутися про себе. Коли він був малим, перспектива чотирьох тижнів показів і роз'їздів жахала мене. Я страшенно не любила залишати його з нянькою і завжди плакала в машині дорогою до аеропорту.

14 вересня

Так завжди — наш сад здається надзвичайно красивим саме тоді, коли мені от-от треба кудись летіти. Учора вранці нарешті достиг інжир, і свіжі осінні кольори в променях сонця прозирають крізь запилюжену зелень.

Коли я виїхала з дому до Гітроу, мене страшенно нудило, а вже чекаючи на рейс, я почувалася так погано, що ледь не скасувала поїздку. З дев'ятнадцяти років я дуже не люблю літати, інтенсивність мого страху то зростає, то спадає. Кілька років тому я пройшла дуже вдалий курс гіпнозу. Досі не знаю, як це працює, але був момент, коли, пролітаючи високо над Охотським морем дорогою до Токіо, я подивилася на світанок без страху, навіть майже із задоволенням. Цілий рік мені було набагато краще, тепер я можу спати в ніч перед рейсом і не сприймаю найменшу дрібницю як знак того, що мені не варто

сідати в літак. Але цього літа знову погіршало — після особливо турбулентного польоту на Ібіцу. Минулого тижня я ходила на додатковий сеанс, і тепер не можу зрозуміти, чи то мені не добре від майбутнього перельоту через Атлантику — чи справді щось не так зі шлунком. Намагаюся прийняти перше пояснення і сподіваюся, що хай там як — а я почуватимуся ліпше, коли приземлюся. У кожному разі скасовувати поїздку — не варіант, адже команда ВВС вже прибула до Нью-Йорка знімати мене на показах. Врешті-решт я вимкнулася, щойно ми злетіли, проспала три години, прокинулася, коли попереду лишалася тільки половина польоту, і мій шлунок уже поводився набагато спокійніше.

Я обожаю дивитися в ілюмінатор на посадкову смугу, коли літак приземляється. Якщо сідаєш у літак із переконанням, що не переживеш політ, поштовх у момент посадки неймовірно приємний. Перший показ у розкладі — Діан фон Фюрстенберг, і я їду на нього прямо з аеропорту. У кінці виходить вона сама — як справжня шоу-вумен, із вогненною гривною та все ще неймовірними ніжками, летить подіумом, махаючи руками й вдивляючись у публіку. Вона нагадує мені Білла Клінтона. Я й забула, який мультикультурний нью-йоркський світ моди. Усюди щебечуть юрми молоді азіатського походження, а чорних облич мало не стільки ж, скільки й білих. Увесь тиждень натовп у черзі на вході та виході з показів повторює протягло, нагадуючи наспів грецького хору: «Надзвичайно», — або: «Сууперкрууто».

Нью-йоркські колекції часто виявляються комерційною версією європейських новинок за попередній сезон. В Америці так добре вміють це робити: їхні модельєри перетворюють чужі ідеї на те, що приносить гроші. Першого ж дня я помітила величезний вплив «Céline» у довжині, в силуетах, важких громіздких туфлях, які всі обожують. Коли в 2008 році Фібі Файло прийшла в «Céline», вона, здається, одразу поцілила в той стиль, із яким асоціюють себе стільки жінок. Не зовсім

чоловічий, але позбавлений класичних сексуальних кліше й гламуру напоказ. Натомість у її одязі є затаєний шик і практичність, хоча вона й відійшла від прямих чорних штанів і білих футболок, із яких починала. І саме на її об'ємну, подовжену асиметрію з минулого сезону орієнтувалися американські дизайнери, — а не на паризькі короткі приталені А-силуети від Ніколя Г'еск'єра з «Louis Vuitton» або Рафа Сімонса з «Dior». Не дивно, що американських модельєрів так вибішує сама згадка про «мавпування» — ще більше за стереотип про них як успішних «дизайнерів спортивного одягу». Утім, у комерції останнє слово за ними, і вже понад сорок років американський ринок залишається найпотужнішим рушієм модної індустрії — гігантські торгові центри, колосальні мережі магазинів, численні мегаполіси.

Зараз, проте, ситуація змінюється: Китай та інші країни Далекого Сходу виходять на перші позиції. Той факт, що Американська Імперія нині доживає свої останні дні, ніде не проявляється так очевидно, як у фешн-індустрії. Тканини та крій переробляються під потреби східного ринку. Великі бренди вкладають купу грошей у розширення на схід, і хоча багато жінок Близького Сходу ховаються за бурками, у їхніх шафах можна знайти найчарівніші зразки західної моди.

Цього ранку я прокинулась о пів на шосту, що можна оцінити на «відмінно» в умовах збитого перельотом режиму. Тут, у готелі «Lowell», дуже приємно. Коли я приїжджаю, всі кажуть мені: «З поверненням, міс Шульман». Я зупиняюся тут щоразу, майже відколи почала працювати в *Vogue*, хоча це непрестижний житловий квартал, тимчасом як більшість показів і зустрічей відбуваються в центрі, в районах Сохо і Трайбека. Але тут затишні номери, а ще мені дали бонус — симпатичну вітальню з глибокими кріслами та каміном на п'ятнадцятому поверсі. Звідси відкривається один із тих приголомшливих краєвидів на мангеттенські висотки а-ля Леголенд із їхніми кондиціонерами та кулерами для води на шпилькоподібних триногах.

16 вересня

Нині майже неможливо знайти логічного пояснення існуванню модних показів. Раніше вони надавали можливість профільній пресі та розповсюджувачам побачити, що створює дизайнер. Преса звітувала про те, який одяг можна буде придбати, а ритейлери замовляли колекції, що через п'ять-шість місяців опинялися в їхніх магазинах.

Тепер же в чотирьох столицях світової моди — Нью-Йорку, Лондоні, Парижі та Мілані — відбувається, за скромними підрахунками, понад триста показів (за офіційними даними, не рахуючи неофіційних показів і презентацій), і ще стільки ж заходів у шоурумах. Незліченна публіка сидить у порядку ієрархії: найважливіші, на думку модного дому, гості — в першому ряду, а решта — в другому-третьому, часто й далі. Подивитися

шоу — вже не прерогатива нечисленних щасливчиків. Більшість показів можна переглянути через трансляцію наживо або ж, частіше, в мережах Instagram або Snapchat, куди викладають фото відвідувачі або самі компанії. І велика частина того, що ви побачите, ніколи не потрапить до бутиків, адже магазини вже зробили великі закупи заздалегідь, із простіших, «комерційних» колекцій.

Показ дає дизайнеру змогу продемонструвати своє бачення в найчистішому вигляді. Творець обирає моделей, на власний розсуд формує їхні образи, додає декорації чи музику, які мають поглибити враження, та й саме приміщення впливає на атмосферу. Але найголовніше в усій цій пишній виставі — розголос і формування колективної думки, що відбувається, коли зібрати в одному місці компанію зацікавлених сторін. Найголовніше — те хвилювання, яке виникає, коли ці люди бачать щось, що їм подобається і що вони хочуть придбати для зйомки, обкладинки, магазину чи навіть для себе самих. Довкола показу формується невловима динаміка, і саме тому я мушу бути присутня. Не прийти — значить пропустити гру, у якій я теж беру участь, навіть якщо часом здається, що я просто днями висиджую на лавці, чекаючи на п'ятнадцятихвилинний показ, а потім знову сиджу, чекаючи, поки машина не виїде з затору.

Ще один чудовий день у Нью-Йорку. Температура під тридцять, зате не вогко, а небо сяє блакиттю. Із трафіком набагато гірше. Уранці мені знадобилося півтори години, щоб дістатися до центру, і моя стурбованість перспективою пропустити показ «Michael Kors» усе росла. У машині мене знімав Річард Мейсер, це трохи відволікало — але й додавало занепокоєння. Урешті-решт я вийшла й останні чотири квартали пройшла пішки, а коли забігла в залу — останньою — то виявилось, що за лаштунками відбувається якась драма й показ відклали ще на півтори години. Пішли чутки, що знепритомніла одна

з моделей. Я сиділа поруч із Маріо Тестіно, який обмахувався програмкою та вітався з усіма й кожним, зокрема черга дійшла до одного з інвесторів Майкла — Сайласа Чоу. Той глянув на маленький фотоапарат, що висів у Маріо на зап'ястку, і гаркнув: «Сфоткай. Мене з дружиною». Він побіг до першого ряду по дружину, і Маріо, фотограф компанії «Michael Kors», люб'язно зробив знімок подружжя.

Пепе, водій-чилієць, просто блискуче ігнорує мій стрес, викликаний заторами, і в ті хвилини, коли я не пірнала в телефон розсилати листи, ми непогано теревенили собі про прийдешні президентські вибори. «Трампа не заслуговує на обрання», — каже він про Дональда Т., який нині здобуває дедалі більшу прихильність виборців, і додає: «Та він говорить про імміграцію таке, чого ніхто більше не скаже. Я іммігрант, але перше, що я зробив, коли приїхав сюди, — пішов учити англійську. Учити закони цієї країни. Тепер маємо нелегалів, які порушують закон, а тоді вимагають чогось від країни». Не те щоб він особливо підтримав Гіллари, коли я згадала її ім'я. Так само, як і Кевін Манкусо, який цього ранку приїжджав робити мені зачіску. Кевін каже, Гіллари діє так, ніби «їй усе дозволено». І раптом мені спадає на думку, що перспектива Трампа очолити Штати, а Корбіна — очолити Об'єднане Королівство, хоча це й видається чимось екстраординарним, тепер цілком можлива.

Зазвичай я не викликаю в готель перукаря, щоб робив мені зачіску. Здебільшого я й до салону не ходжу, бо зачісуватися в перукаря — одне з моїх найменш улюблених занять, хоча багато хто, я знаю, вважає це розкішшю. Так нудно сидіти в кріслі, поки тебе тягають за волосся, тим більше що я не люблю цей вигляд гладеньких пасем. Але навіть я усвідомлюю, що коли ти після довгого перельоту й тебе чекає знімальна група, таки варто подбати про зачіску. Кевіну вдалося зробити мене більше схожою на американку — блискучі кучері, що лежать слухняними хвилями, замість моєї фірмової зачіски а-ля

спросоння. Хоча взагалі-то я ухвалила рішення, про яке потім точно пожалкую, — не готуватися до зйомок щодня. Сама думка про те, що мені щоранку робитимуть зачіску й макіяж, здається просто нестерпною.

Знімальна група вже відчула смак тижня моди, а ми з моєю командою відчули, як воно — ходити всюди з передавачем до мікрофона, прикріпленим до пояса. Телевізійники, здається, годинами знімають, як я дивлюся на затор із вікна автівки, — напевно це захопить телеглядача. Куди цікавішою була моя зустріч із мініатюрною, засмаглою Вікторією Бекгем у її величезному шоурумі. На ній — довга спідниця з м'ятого шовку й топ, а ще купа блискіток на повіках. Знімальну групу попросили приїхати на годину раніше, щоб встановити обладнання й налаштувати світло; нам усім це здалося зайвим. Проте Вікторії, схоже, вони анітрохи не заважали, хоча роки два тому все було б інакше. Вона дуже професійно розказала про свою колекцію і влучно відповідала на всі їхні питання. Колекція отримала дуже добрі відгуки, вона вийшла завершеною й носибельною, навіть якщо — як і чимало інших — трохи завиразно перегукується з «Céline».

Просто перед тим як поїхати, я помітила, що в невеличкий закуток за важкими чорними завісами напхалося зо шестеро людей із команди Вікторії, ховаючись від камер і сміючись над своїм становищем. Ми так і не зрозуміли, чому їм не можна було зніматися. Бренд Бекгемів — це щось неймовірне. Кожен у родині робить свою справу блискуче, і кожен, віддзеркалюючи успіх інших, збільшує загальну силу всієї сім'ї — навіть Гарпер із її кісками та стилем крихітки.

18 вересня

Приземлилася в Гітроу і, чекаючи на багаж біля каруселі, почала перевіряти листи, яких назбиралася ціла купа: хто має робити інтерв'ю з Карлі Клосс для грудневого випуску, якщо її агент не раз переносив зустріч, а наш журналіст поїхав із Нью-Йорка? новина: сьогодні на вечірці, присвяченій лондонському тижню моди, яку я організовую в резиденції Вінфілд-Гауз спільно з американським послом і його дружиною, Метью та Брук Барзенами, має бути дивовижна комбінація — державний секретар Джон Керрі й Донателла Версаче; повідомлення від моєї агентки Юджині з трохи невтішною статистикою продажів мого роману «Папуги». На щастя, одразу за ним прийшов схвальний лист від якогось читача.

Удома я бачу, що за чотири дні моєї відсутності в саду запанувала осінь. Тисовий живопліт поцятковано червоними ягідками, а лоза за кухонним вікном обважніла від виноградних грон, які мені нема коли зібрати й перетворити на смачний конфітур чи джем. Щороку я почуваюся винною, коли викидаю ці грона, так само як і з вишнею-мореллю в червні, яка годує птахів, плямує плитку чорним соком і засмічує її кісточками. Сьогодні краєвид із вікна так відрізняється від учорашнього: липи й напівзів'ялі виткі троянди, мотузки для білизни й череп'яні дахи. На якусь мить мені палко забажалося знов опинитися під широченним нью-йоркським небом, у його ясному світлі, адже тут прогноз обіцяє рясну зливу та невиразну сірість. Сподіваюся, до шостої вечора небо проясніє, адже сад Вінфілд-Гауза — одна з родзинок резиденції, разом із *joie de vivre** Метью і Брук.

* Життєрадісність (франц.)